

Κυριακή 20η Δεκεμβρίου 2026

Κυριακή πρό τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.

(Μτθ. 1, 1 – 25).

«ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν» (Μτθ. 1, 23).

Περπατοῦμε σήμερα μέ μία προφητεία στό μυαλό, λίγες ἡμέρες πρίν ἀπό τήν ἀπερινόητη ἔνσαρκη ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο. Εἶναι ἡ προφητεία τοῦ προφήτη Ἡσαΐα: «ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν». Εἶναι μία προφητεία πού ἐκπληρώθηκε στό πρόσωπο τῆς Μαρίας, τῆς Πανάχραντης Μητέρας τοῦ Κυρίου. Εἶναι ἡ προφητεία πού φανερώνει τή μεγάλη ἀλήθεια τοῦ μυστηρίου τῆς θεϊκῆς ἀγάπης.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά τό πλάσμα Του εἶναι ἄνευ μέτρου. Ἀπό τήν ἀρχή τῆς δημιουργίας σχεδίασε ἕνα πλάσμα, πού νά εἶναι ἱκανό νά ἔνωθεῖ μαζί Του ἐλεύθερα καί ἀγαπητικά. Μέσα στήν ἀγάπη, πού συνέδεε τά πρόσωπα τῆς Ἀγίας

Τριάδος, θέλησε ὁ Θεός νά εἰσέλθει καί νά μετέχει τό κορυφαῖο δημιούργημά Του, ὁ ἄνθρωπος. Ὁ ἄνθρωπος πλάθεται κατὰ τήν εἰκόνα τοῦ Πλάστη του καί παίρνει τή δυνατότητα καί τό χάρισμα νά ὁμοιωθεῖ μέ τόν Πλάστη του, ἀφοῦ βαδίσει τό μονοπάτι τῆς ἐλευθερίας καί τῆς ἀγάπης. Ὁ Παντογνώστης Θεός ξέρει ὅτι αὐτό θά τό καταφέρει μόνον ἓνα πρόσωπο, ἡ Κυρία Θεοτόκος. Ἐτσι δημιουργεῖ ὅλη τήν πλάση, γιά νά γίνει τό περιβάλλον μέσα στό ὁποῖο θά γεννηθεῖ Ἐκείνη. Ὅλα δημιουργοῦνται γιά τήν Παναγία, ἐπειδή ἡ Παναγία ὅλα θά τά ὁδηγήσει στόν Θεό. Ὁ Κύριος γνωρίζει ὅτι τό γένος τῶν ἀνθρώπων θά παραδοθεῖ στήν ἁμαρτία. Πρίν ἀπό τή δημιουργία καταστρώνει ἓνα σχέδιο, μέ τό ὁποῖο θά ἐλευθερώσει τό ἀνθρώπινο γένος ἀπό τά δεσμά τοῦ κακοῦ.

Σήμερα, πού εἶναι ἡ Κυριακή πρίν ἀπό τά Χριστούγεννα, ἀκοῦμε αὐτή τήν προφητεία τοῦ Ἡσαΐα: «ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καί τέξεται υἱόν» καί καταλαβαίνουμε ὅτι ὑπάρχει σχέδιο γιά τή σωτηρία μας. Ἀκοῦμε ὅλες τίς γενιές τοῦ παρελθόντος, πού εἶναι οἱ κατὰ σάρκα συγγενεῖς τοῦ

Ἰησοῦ, καί καταλαβαίνουμε ὅτι αὐτό τό σχέδιο εἶναι πολύ προσεκτικά καταστρωμένο. Τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου εἶναι τό σχέδιο τῆς θείας οἰκονομίας. Εἶναι ὁ τρόπος, δηλαδή, πού διαχειρίζεται ὁ Θεός τόν χρόνο καί τήν ἱστορία, μέ σκοπό νά ἐπαναφέρει τήν κτίση στήν κατάσταση πού πρωτοδημιουργήθηκε. Ὁ Θεός θέλει νά ἔλθουν τά πάντα στήν κατάσταση πρίν ἀπό τήν πτώση. Χωρίς νά θίγει τήν ἀνθρώπινη ἐλευθερία, δημιουργεῖ τίς κατάλληλες συνθῆκες μέσα στήν ἱστορική ροή τῶν πραγμάτων, εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἀνθρωπότητα νά ὑποδεχθεῖ τόν ἔνσαρκο Θεό καί νά περπατήσει μαζί Του στήν ἐπιστροφή πρὸς τόν Παράδεισο.

Αὐτό τό θεϊκό σχέδιο ἔχει ἀπέραντη σοφία καί εὐστροφία. Εἶναι πολύ δύσκολο νά φέρει τόν ἀποστάτη σέ μετάνοια, χωρίς νά θίξει τήν ἐλευθερία του. Εἶναι πολύ δύσκολο νά δείξει τήν πλάνη τοῦ δαιμονικοῦ ψέματος, χωρίς νά ἀκυρώσει τό αὐτεξούσιο. Εἶναι πολύ δύσκολο νά ἐπιστρέψει τόν ἐξόριστο Ἀδάμ στήν πατρίδα, χωρίς νά φέρει ἐμπόδια ὁ μισάνθρωπος διάβολος. Ἀλλά

για τον Θεό δεν υπάρχουν δύσκολα. Μέ τη σοφία Του ξεγελάει τον διάβολο και έλκύει τον άνθρωπο στην άγκαλιά Του. Για να ξεγλιστρήσει της προσοχής του πονηρού, εισέρχεται μέσα στην κτιστή πραγματικότητα ταπεινά και άθόρυβα. Φοράει την ανθρώπινη φύση, χωρίς να χάσει τη θεϊκή. Αυτό είναι κάτι άκατανόητο, που κανένας νους δεν μπορούσε να συλλάβει ότι θα συνέβαινε. Αυτό τό τόσο σοφό σχέδιο του Θεού έχει θαυμαστά αποτελέσματα. Ξεγελάει τον Σατανά, ζει ως άνθρωπος μέσα στην ανθρωπότητα, παραδίδεται στις δοκιμασίες του κακού, υπομένει ακόμη και τον θάνατο. Μετά, ως τέλειος Θεός συντρίβει τη δύναμη του Άδη, νικάει τον θάνατο και μέ την ανθρώπινη φύση, που φοράει, ανεβαίνει στον θρόνο της Τριάδος, βάζοντας και την ανθρωπότητα στη θεϊκή δόξα και αγάπη. Έτσι, μέ τη σοφία Του ο Θεός συντρίβει την πονηριά του διαβόλου και ως θριαμβευτής ξανακερδίζει τό πλάσμα Του.

Επίσης ή προφητεία του Ήσαϊα: «ή παρθένος έν γαστρί έξει και τέξεται υιόν» δείχνει ότι

τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ ἔχει ἀπέραντη ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη τῆς Παρθένου κατεβάζει τόν Θεό στή γῆ. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἀγκαλιάζει τήν Παναγία, ἀγκαλιάζοντας στό πρόσωπό της καί ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ἡ ἀγάπη γίνεται τό ἀντίδοτο τῆς κακίας. Ὁ διάβολος παραπλανεῖ τόν ἄνθρωπο ἀπό πονηριά καί μίσος. Δέν ἀνέχεται νά βλέπει τό πλάσμα νά μοιάζει μέ τόν Πλάστη. Προσπαθεῖ νά κάνει τά πάντα, γιά νά ἀνακόψει τή πορεία τῆς χαρᾶς τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὅμως, δέν ἐπιτρέπει στόν διάβολο νά ἐπιτύχει στήν κακία του. Ἐνσαρκώνεται ἀπό ἀγάπη, θυσιάζεται ἀπό ἀγάπη, θριαμβεύει ἀπό ἀγάπη, κηρύττει τήν ἀγάπη ὡς ἐργαλεῖο σωτηρίας, θεμελιώνει τήν ἀγάπη ὡς βάση τῆς Ἐκκλησίας, παρουσιάζει τήν ἀγάπη ὡς πύλη τῆς σωτηρίας. Ὁ σύνδεσμος τῆς ἀγάπης γίνεται τό ἀκαταμάχητο ὄπλο κατά τῆς ἁμαρτίας. Ὅποιος ἀγαπάει τόν Θεό καί τούς ἀνθρώπους καθαρά, δέν ἀγαπάει τό κακό καί τήν ἁμαρτία. Ἡ ἀγάπη τῆς Παναγίας συναντιέται μέ τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, γιά τήν παγκόσμια

ἐλευθερία ἀπό τήν ἀρρώστια τοῦ κακοῦ καί γιά τήν καθολική δόξα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ προφητεία τοῦ Ἡσαΐα: «ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καί τέξεται υἱόν» ἔχει καί ἓνα τρίτο νόημα, εἶναι ἡ ἀποτελεσματικότητα. Ἡ Παρθένος συγκαταβαίνει στή θεία ἐπιταγή, βιώνει τό ἀδιανόητο θαῦμα καί κατορθώνει τό ἀκατόρθωτο. Συλλαμβάνει, κυοφορεῖ, τίκτει καί παραμένει παρθένος καί μετὰ τόν τοκετό. Αὐτό τό ὑπέρλογο θαῦμα γίνεται μυστικά, ἥσυχχα καί ταπεινά, γιά νά μή θίξει τήν ἀνθρώπινη ἐλευθερία, ἀλλά καί γιά νά μήν ἐρεθίσει προκλητικά τή δαιμονική κακία. Ἐνῶ, ὅμως, γίνεται τόσο ἀθόρυβα καί διακριτικά, ἔχει ἐξαιρετικά καί θαυμάσια ἀποτελέσματα. Καμία ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ἀτελέσφορη. Ὁ Θεός ποτέ δέν ἀποτυγχάνει. Τό θαῦμα τῆς Ἐνσάρκωσης προκαταγγέλεται ἀπό τόν Ἡσαΐα: «ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καί τέξεται υἱόν», γιά νά καταλάβουμε ὅτι αὐτό τό θαῦμα θά ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τήν ἐπιστροφή τοῦ ἀνθρώπου στήν Ἐδέμ. Ἡ ἐγκυμοσύνη καί ὁ τοκετός ἀπό τήν Παρθένο Μαρία μπορεῖ νά εἶναι

ἀδιανόητη κατάσταση καί ἀνερμήνευτο μυστήριο,
 ἀλλά εἶναι τό θαῦμα μέ τό ὁποῖο ἀρχίζει ἡ λύ-
 τρωση τοῦ κόσμου. Ὁ Θεός σμικρύνεται καί χω-
 ράει στά πανάχραντα σπλάχνα τῆς ἁμωμῆς κόρης
 τοῦ Ἰωακείμ, ἀλλά αὐτό γίνεται τό «κεφάλαιον
 τῆς σωτηρίας» καί ἡ φανέρωση τοῦ προαιώνιου
 μυστηρίου τῆς λύτρωσης. Πῶς καταφέρει ὁ Θεός
 ἀπό ἄκτιστος νά γίνει ταυτόχρονα καί κτιστός δέν
 μπορούμε νά τό ἐννοήσουμε. Μποροῦμε, ὅμως, νά
 βιώσουμε τά ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς πράξης.
 Στό μυαλό μας δέν χωράει ἡ κάθοδος τοῦ Θεοῦ.
 Στήν καρδιά, ὅμως, χωράει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.
 Εἰσπράττουμε τή θεϊκή ἀγάπη μέ τίς ἀμέτρητες
 εὐεργεσίες στή ζωή μας, μέ τήν καρποφορία στόν
 πνευματικό ἀγώνα, μέ τόν πλοῦτο τῶν χαρισμά-
 των, μέ τήν ἐσωτερική πλησμονή τῆς γαλήνης, μέ
 τήν ἀκράδαντη σιγουριά τῆς πατρικῆς προστα-
 σίας, μέ τήν παρηγοριά τῆς κοινωνίας καί τήν
 ἄρση τῆς κάθε μορφῆς μοναξιᾶς. Ἡ Παρθένος κυ-
 οφορεῖ καί γεννάει τόν Υἱό της καί ἐμεῖς λαμβά-
 νουμε αὐτόν τόν Υἱό τῆς Παρθένου ὡς σύντροφο,
 συνοδοιπόρο, προστάτη καί ὁδηγό στή ζωή μας.

Κοινωνᾶμε τή Σάρκα καί τό Αἷμα τοῦ Υἱοῦ τῆς Παρθένου καί γινόμαστε ἐξ αἵματος συγγενεῖς μ' Ἐκεῖνον καί μ' Ἐκείνην. Τά ἀποτελέσματα τοῦ θαύματος, πού περιγράφει ἡ προφητεία τοῦ Ἡσαΐα, εἶναι ἀπερίγραπτα. Τό μεγαλύτερο ἀπ' αὐτά, ὅμως, εἶναι ὅτι ὁ χαμένος Παράδεισος δέν εἶναι πλέον ἀνάμνηση οὔτε χαμένο ὄνειρο οὔτε φρούδα ἐλπίδα. Μετά τόν τοκετό τοῦ Θεοῦ ἀπό τή Θεοτόκο ὁ Παράδεισος εἶναι μία ἐφικτή πραγματικότητα. Εἶναι μία ἐμπειρία, πού ξεκινάει ἐδῶ καί τώρα καί δέν τελειώνει ποτέ. Αὕτη τήν ἐμπειρία τήν πιστοποιοῦν ἀδιάψευστα τά ἑκατομμύρια τῶν Ἀγίων, πού ἔζησαν καί ζοῦν ἀνάμεσά μας. Κάθε Ἅγιος εἶναι μία ἀπόδειξη πώς ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ δέν ἔγινε ἄσκοπα Υἱός τῆς Παρθένου. Σαρκώθηκε ἀπό φιλάνθρωπία καί ἐδραίωσε στήν ἀνθρωπότητα τή θεοφιλία. Μέσα στή μήτρα τῆς Θεοτόκου συμφιλίωσε τήν ἀνθρωπότητα μέ τή Θεότητα. Αὐτό ἦταν ὅ,τι σημαντικότερο μποῦσε νά συμβεῖ σ' ὁλόκληρο τό σύμπαν.

Αὐτές τίς ἡμέρες, πού ἐτοιμαζόμαστε πυρετωδῶς γιά τήν ἔλευση τῶν Χριστουγέννων, ἄς

φέρουμε στή σκέψη μας τήν προφητεία τοῦ Ἡσαΐα: «ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καί τέξεται υἱόν». Μέ τά λόγια τοῦ προφήτη ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Θεός κατέστρωσε ἓνα σχέδιο γιά τή σωτηρία μας γεμάτο σοφία καί ἀγάπη. Αὐτό τό θεϊκό σχέδιο στάθηκε καρποφόρο καί ἀποτελεσματικό. Δόξασε τόν πεσμένο προδότη τοῦ Θεοῦ καί ἐπέστρεψε τόν ἀπελπισμένο ἐξόριστο στήν ποθητή πατρίδα. Ἐμεῖς, μέσα στίς μέριμνες καί τό τρέξιμο τῶν ἡμερῶν, ἄς θυμόμαστε ὅτι καλούμαστε νά συμμετέχουμε σ' αὐτό τό θεῖο σχέδιο ὡς πρωταγωνιστές καί ὄχι ὡς κομπάρσοι. Ἄς ἐπιτρέψουμε στόν Νηπιάσαντα Λυτρωτή νά ἐφαρμόσει αὐτό τό σχέδιό Του καί στή δική μας ζωή, γιά νά γίνει ἡ ζωή Του ζωή μας καί τά Χριστούγεννα παντοτινή ἀδιάκοπη γιορτή, ἀνάπλαση, χαρά καί ἐλπίδα. Ἀμήν.